

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

navrhovatelů:

a) **J. S.**

bytem X

b) **P. B.**

bytem X

c) **A.B.**

bytem X

zastoupených advokátem Mgr. Karlem Tománkem
sídlem Sokolská 505, 257 22 Čerčany

proti

odpůrkyni:

obec Přestavlky u Čerčan

sídlem Přestavlky 48, 257 23 Přestavlky u Čerčan

zastoupené advokátem Mgr. Richardem Vachouškem
sídlem Masarykovo nám. 225, 256 01 Benešov

za účasti:

1) **O. P., z. s.**

sídlem X

2) **R. B.**

bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Michalem Vepřekem
sídlem Husova 242/9, 110 00 Praha 1

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu obce P. U. Č., schváleného usnesením zastupitelstva odpůrkyně dne 27. 9. 2018, pod č. 35/6/18

takto:

- I. Návrh se zamítá.
- II. Navrhovatelé jsou povinni rovným dílem zaplatit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení částku 17 655,55 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Richarda Vachouška, advokáta.
- III. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Navrhovatelka a) jako podílová spoluvlastnice pozemku parc. č. X v katastrálním území P. U. Č., a zároveň jako zástupkyně veřejnosti, a navrhovatelé b) a c) jako spoluvlastníci pozemku parc. č. X v tomtéž katastrálním území, jejichž pozemky jsou v těsném sousedství pozemku parc. č. X, který je zahrnut v opatření obecné povahy – Územním plánem obce P. U. Č. (dále jen „napadené opatření obecné povahy“ nebo „napadený územní plán“) do plochy Z41 D., se domáhají zrušení části napadeného opatření obecné povahy pro lokalitu Z41 D., a pro případ, že by soud měl za to, že nelze předmětnou část územního plánu oddělit, navrhuji zrušení celého napadeného opatření obecné povahy.
2. Navrhovatelé předně namítají nedostatečné vypořádání námitek, které podali dne 2. 12. 2014 pod č. 249/14, 260/14 a 262 až 270/2014. Podle navrhovatelů nesplňuje zamítnutí námitek základní nároky kladené na rozhodnutí o vypořádání námitek, když neobsahuje odůvodnění, ze kterého by byly patrné důvody zamítnutí. Navrhovatelé odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010–169, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „na odůvodnění rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004). Musí z něho být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou (§ 52 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006) za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené.“
3. Dále navrhovatelka a) upozorňuje na to, že dne 13. 8. 2018 doručila odpůrkyni po opakovaném projednání návrhu územního plánu čtyři další námitky, které však nebyly vypořádány a nejsou uvedeny ani v přehledu námitek. Navrhovatelka a) tak namítá, že tyto jí uplatněné námitky nebyly vypořádány vůbec. Vypořádány nebyly ani námitky navrhovatelů b) a c), neboť namísto pěti námitek a dvou připomínek byla pod bodem č. 24 vypořádána toliko jedna námitka.
4. V dalším návrhovém bodě navrhovatelé namítají, že je napadené opatření obecné povahy v části vztahující se k lokalitě Z41 D. v rozporu s výsledky místního referenda. Podle navrhovatelů by mělo být každé takové opatření obecné povahy zrušeno pro rozpor s výsledky místního referenda. V místním referendu konaném dne 13. 11. 2015 odpověděli občané obce záporně na otázku „Souhlasíte s tím, aby zastupitelstvo obce schválilo v návrhu nového územního plánu realizaci záměru rodinné ekofarmy v lokalitě D., která je dle odborníků i dotčených orgánů navržena s ohledem na všechna zákonná kritéria ochrany krajinného rázu?“

5. Podle navrhovatelky a) je napadené opatření obecné povahy také v rozporu se zadáním, když v lokalitě Z41 D. umožnilo výstavbu rodinného domu a tím i rodinné ekofarmy, a vybočuje z mezí zadání, když na pokyn „*v lokalitě D. – Z41 prověřit možnost navržení urbanizované funkční plochy v omezeném rozsahu*“ navrhlo plochu Z41 D..
6. Dále navrhovatelé namítají, že navržením plochy Z41 D. jako zastavitelné plochy došlo k porušení § 53 odst. 5 písm. d) a § 55 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“ – pozn. soudu: soud dále ve vypořádání tohoto návrhového bodu upřesnění dotčená časová znění stavebního zákona). Navrhovatelé uvádějí, že odkazovaná ustanovení jsou promítnutím principu ochrany nezastavěného území, který vyjadřuje jeden z cílů územního plánování, podle něž je ve veřejném zájmu chránit a rozvíjet přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území a přitom chránit krajinu jako podstatnou složku prostředí života obyvatel a základ jejich totožnosti. Podle navrhovatelů nebyl při pořizování územního plánu zvážen veřejný zájem na ochraně lesa a zóny nadregionálního biokoridoru K61MH a evropsky významné lokality D.S., jejichž je vymezená plocha Z41 součástí. Zcela pak bylo při územním plánování pominuto, že k nově zastavitelnému území nevede jiná přístupová cesta než po lesní účelové komunikaci. Ochrana lesa a lesních pozemků je pak dána i tím, že zákon č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „lesní zákon“) jejich užívání obecně zapovídá a je možné pouze na základě výjimky.
7. Podle navrhovatelů také nebylo napadené opatření obecné povahy řádně projednáno v řízení o územním plánu, neboť rozhodnutí zastupitelstva č. 30/4/18 nazvané „*V lokalitě D. Z 41 prověřit možnost navržení urbanizované funkční plochy v omezeném rozsahu*“ nelze považovat za schválení pokynu podle § 54 odst. 3 stavebního zákona pro zpracování nového návrhu územního plánu. Toto usnesení zastupitelstva nelze vnímat jako pokyn ke konkrétní úpravě, ale hledání variant pro danou plochu. Tím, že nebyly předloženy varianty a nedošlo tak ke schválení návrhu územního plánu, nemohlo podle navrhovatelů ani řádně proběhnout jeho projednání.
8. Odpůrkyně k podanému návrhu nejprve uvedla, že ponechává na zvážení soudu, zda listiny předložené navrhovatelkou a), které ji opravňují vystupovat v postavení zástupkyně veřejnosti, splňují podmínky § 23 odst. 2 stavebního zákona.
9. Odpůrkyně dále uvedla, že navrhovatelé opakovaně podávali námítky a připomínky k navržené lokalitě Z41 D., ve které zamýšlel majitel pozemku umístit rodinnou ekofarmu. Na základě výsledku místního referenda zastupitelstvo obce původní návrh územního plánu neodsouhlasilo. Zastavitelná plocha tak byla zmenšena a bylo navrženo jiné funkční využití SV – plochy smíšené obytné – venkovské. Návrh územního plánu umožňuje majiteli pozemku umístit jeden rodinný dům. Odpůrkyně považuje za diskutabilní, do jaké míry může místní referendum ovlivnit návrh řešení územního plánu. Odpůrkyně také odmítla tvrzení navrhovatelů, že napadené opatření obecné povahy neobsahuje řádné odůvodnění zamítnutí námitek. Odpůrkyně považuje veškeré uplatněné námítky za řádně vypořádané a doplnila, že námítky č. 44, 50, 54, 56, 61 se týkaly původního územního plánu, který nebyl schválen, a není tak zřejmý aktuální smysl těchto námitek. K námítkám č. 58, 59, 60, 62 a 63 pak uvedla, že dotčené orgány žádné připomínky či požadavky ve smyslu námitek nevznesly. K náležitostem odůvodnění rozhodnutí o vypořádání námitek odpůrkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, č. j. 7 As 20/2015–53, podle kterého platí, že se ustanovení § 68

odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) použije přiměřeně.

10. K nevypořádání námitek navrhovatelky a) odpůrkyně uvedla, že věcně vypořádány byly, byť došlo k pochybení, když odpůrkyně zaměnila jméno navrhovatelky a) a její dcery. Ohledně nevypořádání námitek navrhovatelů b) a c) odpůrkyně uvedla, že jde o zavádějící návrhový bod, neboť uplatněné námitky byly opakující se nebo totožné, čímž došlo při jejich vypořádání ke spojení, což nemění nic na skutečnosti, že byly věcně vypořádány. V souvislosti s umístěním ekofarmy odpůrkyně uvedla, že jde rovněž o zavádějící návrhový bod, neboť při přijímání napadeného územního plánu byl respektován výsledek místního referenda a došlo k úpravě zastavitelné plochy tak, že na dotčeném pozemku může být postaven toliko jeden rodinný dům. Výklad navrhovatelů, kteří tvrdí, že napadené opatření obecné povahy umožňuje výstavbu rodinné ekofarmy, je podle odpůrkyně matoucí a nemá oporu v předmětném územním plánu. Odpůrkyně odmítá i tvrzení, že byla při přijímání napadeného opatření obecné povahy porušena ustanovení § 53 odst. 5 písm. d) a § 55 odst. 3 stavebního zákona. Odpůrkyně také odkázala na sdělení Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 26. 3. 2019, které se týkalo podnětu k provedení přezkumného řízení napadeného opatření obecné povahy, a ve kterém krajský úřad konstatoval, že nezjistil v procesu přijímání napadeného opatření obecné povahy rozpor s platnými předpisy. Odpůrkyně v závěru vyjádření uvedla, že je patrné, že jde o spor mezi vlastníky jednotlivých sousedních nemovitostí, který byl přenesen do řízení o územním plánu. Odpůrkyně navrhla návrh navrhovatelů zamítnout.
11. Osoba zúčastněná 1) ve vyjádření k návrhu uvedla, že výstavba v lokalitě Z41 byla v místním referendu zamítnuta, avšak následně zastupitelé pod vedením starosty udělali vše tak, že výsledek referenda byl v konečné verzi napadeného opatření obecné povahy obejit a popřen vůli občanů. V doplňku vyjádření dále uvedla, že občané obce vnímali otázku položenou v místním referendu tak, že se měla týkat obecně ne/zastavitelnosti lokality Z41, nikoli pouze umístění ekofarmy. Současně poukázala i na termín a lokaci projednávání návrhu napadeného opatření obecné povahy, které se uskutečnilo mimořádně v okresním městě B., tedy mimo dostupnost části občanů, a navíc v ranních hodinách, tj. v pracovní době většiny občanů. Toto jednání tak považuje vůči občanům obce za nepřijatelné a nemorální.
12. Osoba zúčastněná 2) projevila s návrhem nesouhlas, neboť se bezesporu dotýká jejího vlastnického práva k pozemkům zapsaným na LV č. X (parc. č. X až parc. č. X). Poukázala na to, že napadená část opatření obecné povahy jí umožňuje na některých z pozemků realizovat výstavbu rodinného domu. V souladu se zásadou legitimního očekávání již vynaložila peněžní prostředky v řádu desítek tisíc korun za účelem zpracování dokumentace výstavby rodinného domu nutné pro příslušná řízení podle stavebního zákona, jehož realizaci opatření obecné povahy umožňuje. Vyhovění návrhu by vedle zásahu do vlastnického práva vedlo i ke vzniku škody. V doplnění vyjádření ze dne 6. 5. 2020 zpochybnila postavení navrhovatelky a) jako zástupkyně veřejnosti, aktivní legitimaci navrhovatelů k podání návrhu na zrušení napadené části opatření obecné povahy (nedostatek tvrzení o dotčení v hmotněprávní sféře) a vyjádřila přesvědčení o zákonnosti napadeného opatření obecné povahy.
13. Soud k požadavku odpůrkyně nařídil jednání, při kterém účastníci a jejich zástupci, jakož i osoba zúčastněná 1) a prostřednictvím zástupce i osoba zúčastněná 2) setrvali na svých dosavadních stanoviscích, která v přednesech zopakovali a v některých ohledech i doplnili,

např. navrhovatelka a) upřesnila, že jejím hlavním zájmem je ochrana přírody, zejména zvěře, která bude trpět oplocením pozemku, a obeznámila soud s historií pozemku, jenž byl v minulosti vlastněn následníkem rakouskouherského trůnu Františkem Ferdinandem d'Este. K tomu zástupce odpůrkyně oponoval poukazem na to, že nelze srovnávat poměry v 19. století a v současnosti. Soud při jednání informoval účastníky o tom, že nebude provádět dokazování těmi k důkazu navrženými listinami, které tvoří součást správního spisu, jež však (uzná-li za potřebné) zkonstatuje v rámci rekapitulace správního spisu.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 19. 3. 2014 byla uveřejněna veřejná vyhláška oznamující vystavení návrhu územního plánu, do kterého bude možné nahlédnout do 5. 5. 2014 a uplatnit připomínky.
15. Správní spis obsahuje mimo jiných i námitky navrhovatelky a), která vystupovala v řízení o přijetí územního plánu i v pozici zástupkyně veřejnosti, ze dne 24. 11. 2014, evidované pod č. 249/2014 (č. 44), ze dne 2. 12. 2014, evidované pod č. 260/14, č. 262/14 – 270/2014 (č. 54 a č. 56 až č. 63) a ze dne 13. 8. 2018, evidované pod č. 99416/2018 a č. 99418/2018 – 99420/2018. Dále spis obsahuje námitky navrhovatelů b) a c) ze dne 1. 12. 2014, evidované pod č. 252/14 (č. 50), a pět námitek a dvě připomínky, doručené odpůrkyni dne 13. 8. 2018, evidované pod č. 99443/2018. *(pozn. soudu: podrobnější informace k uplatněným námitkám budou uvedeny ve vypořádání návrhových bodů).*
16. Správní spis také obsahuje zápis místní komise o výsledku hlasování v místním referendu ze dne 13. 11. 2015, ve kterém občané obce hlasovali o zahrnutí záměru umístění rodinné ekofarmy do územního plánu, přičemž s tímto záměrem vyslovili nesouhlas.
17. Usnesením zastupitelstva odpůrkyně č. 35/2018 ze dne 27. 9. 2018 byl vydán územní plán, který nabyl účinnosti dne 12. 10. 2018.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

18. Soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Podle § 101a odst. 1 s. ř. s. *„je návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.“* Mezi tyto podmínky je třeba řadit především existenci opatření obecné povahy, aktivní žalobní legitimaci navrhovatele a formulaci žalobního návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2008, č. j. 9 Ao 1/2008–34).
19. Územní plán se v souladu s ustanovením § 43 odst. 5 stavebního zákona vydává formou opatření obecné povahy podle správního řádu. Napadený územní plán byl vydán zastupitelstvem odpůrkyně dne 27. 9. 2018 a o existenci opatření obecné povahy tedy není sporu. Navrhovatelka a) vystupovala v řízení o přijetí opatření obecné povahy jako zástupkyně veřejnosti podle § 23 stavebního zákona a je tak oprávněna podat návrh na zrušení opatření obecné povahy (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 4 As 217/2015–182).
20. K pochybnostem odpůrkyně o tom, zda navrhovatelce a) skutečně svědčilo postavení

veřejné zástupkyně, upozorňuje soud na ustanovení § 23 odst. 4 stavebního zákona, podle kterého „[o] tom, zda osoba splňuje podmínky podle odstavců 1 až 3, rozhodne v případě pochybností správní orgán postupem podle správního řádu usnesením, které se oznamuje pouze této osobě; do pravomocného rozhodnutí o této věci má tato osoba všechna procesní práva zástupce veřejnosti.“ Odpůrkyně v průběhu řízení o přijetí napadeného opatření obecné povahy nerozhodla o tom, že navrhovatelce a) nesvědčí postavení veřejné zástupkyně, tudíž zde neexistuje rozhodnutí zpochybňující postavení navrhovatelky a) jako zástupkyně veřejnosti, na základě kterého by byl soud oprávněn zkoumat splnění podmínek pro zmocnění navrhovatelky a) jako zástupkyně veřejnosti. Podle stavebního zákona platí, že v případě, nebylo-li rozhodnuto o tom, že konkrétní osoba nemá postavení zástupce veřejnosti, pak jí všechna procesní práva zástupce veřejnosti svědčí. Za této procesní situace soud pouze konstatuje, že navrhovatelce a) procesní práva zástupkyně veřejnosti svědčí. K problematice přezkumu postavení veřejného zástupce odkazuje soud např. na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 10. 2015, č. j. 57 A 73/2014–47. Nad to je navrhovatelka a) podílovou spoluvlastnicí pozemku parc. č. X (zapsán na LV X), který je dotčen napadeným opatřením obecné povahy, a z toho důvodu byla oprávněna uplatňovat v průběhu řízení o přijetí opatření obecné povahy námitky a je rovněž oprávněna podat návrh na přezkum opatření obecné povahy.

21. Navrhovatelé b) a c) jsou, jak vyplývá z katastru nemovitostí (LV č. X) a grafické části napadeného opatření obecné povahy, vlastníky pozemků rovněž dotčených napadeným územním plánem. Tito současně tvrdí, že byli územním plánem zkráceni na svých právech, neboť napadené opatření obecné povahy neobsahuje řádně vypořádané námitek a připomínek, které v průběhu řízení o přijetí opatření obecné povahy uplatnili. Navrhovatelé tedy jsou v souladu s ustanovením § 101a odst. 1 s. ř. s. v projednávané věci k podání návrhu aktivně procesně legitimováni. Pokud jde o odpůrkyni a osobou zúčastněnou 2) namítaný nedostatek tvrzení navrhovatelů o dotčení jejich hmotněprávní sféry, soud uvádí, že možnost dotčení navrhovatelů v jejich vlastnickém právu vyrozuměl z kontextu návrhu a obsahu správního spisu, a proto považoval za nadbytečné je vyzývat k odstranění tohoto (za okolností daného případu) spíše jen formálního nedostatku návrhu. Skutečnost, že žádná ekologická farma nepřichází v úvahu, pak soud mohl uzavřít teprve až v návaznosti na meritorní přezkum napadeného opatření obecné povahy.
22. Třetí podmínkou projednatelnosti návrhu na zrušení opatření obecné povahy je formulace závěrečného návrhu v souladu s požadavky vyplývajících z ustanovení § 101a s. ř. s., resp. meritorně projednatelný závěrečný návrh (petit). Vzhledem k tomu, že se navrhovatelé domáhají zrušení napadeného opatření obecné povahy minimálně v části, která upravuje plochu Z 41 D., která sousedí s pozemky navrhovatelů, je třeba považovat za splněnou i tuto podmínku řízení o podaném návrhu. K tomu soud pouze poznamenává, že se v souladu s návrhem na zahájení řízení zabýval pouze napadenou částí opatření obecné povahy, kterou považuje za oddělitelnou od jeho ostatních částí. Proto napadené opatření obecné povahy nepřezkoumal v celém jeho rozsahu. Návrh byl podán včas (§ 101b odst. 1 s. ř. s.) a obsahuje požadované náležitosti (§ 101b odst. 2 s. ř. s.).
23. Odpůrkyně předložila jako návrh důkazu studii ze dne 11. 3. 2015 zpracovanou doc. Ing. I. V. „Zastavitelná plocha Z41 a rodinná ekofarma v lokalitě D. – posouzení vlivu zastavitelné plochy Z 41 dle návrhu územního plánu a navrhovaného záměru rodinné ekofarmy na krajinný ráz dle § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění.“ Nicméně tato studie byla soudu doručena jako součást správního spisu, proto nebyla jako

důkaz před soudem provedena. Navrhovatelé navrhovali jako důkaz zápis č. 30/2018 ze zasedání zastupitelstva odpůrkyně, jež se konalo dne 20. 3. 2018, který je rovněž součástí správního spisu, a proto jím soud důkaz také neprovedl. Z téhož důvodu neprovedl soud důkaz zápisem č. 35/2018, jímž bylo přijato napadené opatření obecné povahy, ani zápisem místní komise o výsledku hlasování v místním referendu ze dne 13. 11. 2015, ani zápisem ze zasedání zastupitelstva odpůrkyně ze dne 16. 11. 2015, č. 8/2015, na němž byly pod bodem 11 programu projednány výsledky hlasování v místním referendu. Dále navrhovatelé navrhovali provedení důkazů námitkami č. 44, 50 a 54 a námitkami navrhovatelky a) ze dne 12. 8. 2018 a navrhovatelů b) c) ze dne 11. 8. 2018. Veškeré odkazované námitky ovšem tvoří součást správního spisu a proto ani jimi soud důkaz neprováděl. Odpůrkyně a osoba zúčastněná 2) následně ještě navrhly provést důkaz rozhodnutím Městského úřadu Benešov ze dne 28. 4. 2020, jímž bylo k žádosti osoby zúčastněné 2) rozhodnuto o umístění stavby rodinného domu na pozemku X a rozhodnutím o změně využití území ze dne 6. 5. 2020 (část téhož pozemku, nově označena jako parc. č. X, bude nově využita jako plocha – zahrady a sady). Tyto důkazy soud rovněž neprovedl, neboť podle § 101b odst. 3 s. ř. s. vychází při přezkumu opatření obecné povahy ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání napadeného opatření obecné povahy, přičemž navržené důkazy byly vydány až ve dnech 28. 4. a 6. 5. 2020, tedy jednoznačně až po pořízení a přijetí napadeného územního plánu.

24. Podle ustanovení § 101b odst. 4 s. ř. s. platí, že ustanovení § 34, s výjimkou odst. 2 věty první a odst. 4, a § 76 se použijí přiměřeně.

Posouzení návrhu

25. Podle § 101b odst. 2 s. ř. s. platí, že „[n]ávrh kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Obsahuje-li návrh tyto náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Navrhovatel může kdykoli za řízení návrhové body omezit.“ Komentářová literatura (Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 879) k tomuto ustanovení uvádí, že „[j]ako svébytnou náležitost návrhu na zrušení opatření obecné povahy stanoví komentované ustanovení, že v něm musí navrhovatel formulovat návrhové body, tj. skutkové a právní důvody, pro něž považuje opatření obecné povahy nebo jeho napadenou část za nezákonné. Pro ně lze přiměřeně užít výklad k žalobním bodům“. Již v minulosti byl Nejvyšším správním soudem přijat závěr, že v případě, namítal-li žalobce (navrhovatel) případné vady toliko v obecné rovině, není nesprávný postup soudu, pokud námitky rovněž vypořádá obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004-41).
26. Návrh navrhovatelů splňuje podmínku dostatečného vymezení jednotlivých návrhových bodů, třebaže tak činí spíše jen obecně.

Nedostatečné vypořádání námitek

27. Navrhovatelka a) namítá, že posouzení námitek podaných pod č. 249/14 a 262/14 až 270/2014 nesplňuje základní nároky kladené na rozhodnutí o námitkách, tedy neobsahuje odůvodnění, ze kterého by byly patrné důvody, které vedly k jejich zamítnutí. Dále obecně konstatovala, že všechny námitky, které byly v roce 2014 podány, nebyly řádně vypořádány. Dále navrhovatelka a) uvedla, že dne 13. 8. 2018 doručila odpůrkyni po

opakovaném projednání návrhu napadeného opatření obecné povahy čtyři další námitky, které však nebyly vypořádány a nejsou uvedeny ani v přehledu námitek. Navrhovatelé b) a c) uvedli, že totožným způsobem nebyly vypořádány jejich námitky ze dne 11. 8. 2018 (konkrétně se jednalo o dokument s pěti námitkami a dvěma připomínkami), odpůrkyně podle navrhovatelů b) a c) vypořádala pouze jednu námitku.

28. Podle § 52 odst. 2 věta první stavebního zákona platí, že „[n]ámitky proti návrhu územního plánu mohou podat pouze vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem řešení, oprávněný investor a zástupce veřejnosti.“
29. Podle ustanovení § 172 odst. 5 správního řádu platí, že „vlastníci nemovitostí, jejichž práva, povinnosti nebo zájmy mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, nebo, určí-li tak správní orgán, i jiné osoby, jejichž oprávněné zájmy mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, mohou podat proti návrhu opatření obecné povahy písemné odůvodněné námitky (...). Rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění, se uvede jako součást odůvodnění opatření obecné povahy (§ 173 odst. 1 správního řádu).“
30. Ke kvalitě odůvodnění vypořádání námitek se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010 – 196, v němž mimo jiné uvedl, že „Jestliže je rozhodnutí o námitkách minimálně z formálního hlediska správním rozhodnutím, které musí dle § 172 odst. 5 správního řádu obsahovat vlastní odůvodnění, je třeba na odůvodnění rozhodnutí o námitkách klást stejné požadavky jako v případě jiných správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). V prvé řadě se jedná o požadavek přezkoumatelnosti rozhodnutí“ a upozornil i na to, že „odůvodnění rozhodnutí o námitce je součástí odůvodnění celého opatření obecné povahy, a proto je třeba je vnímat v souvislostech.“
31. Navrhovatelé považují za nedostatečně vypořádané námitky, které uplatnili v roce 2014, a dále upozornili na to, že nebyly vůbec vypořádány námitky uplatněné v roce 2018.
32. K tomu soud uvádí, že v napadeném opatření obecné povahy jsou na str. 80 – 82 v zestručněné podobě reprodukovány námitky z roku 2014, z nichž je patrné, že navrhovatelé nesouhlasili s umístěním rodinné ekofarmy v lokalitě Z41 D. (navrhují umístění co nejdále od osady D.), neboť podle jejich názoru jde o nepřijatelný způsob využití, a nesouhlasili ani s vymezením zastavitelné plochy Z41 v lokalitě D.. Upozornili na absenci prověření umístění ekofarmy studií krajinného rázu (námitka č. 57), nebezpečí neúměrného odčerpávání podzemních vod (námitka č. 58), nevyřešení celoročního příjezdu do osady D. (námitka č. 59), nestanovení ochrany hodnot území (námitka č. 60), nestanovení koncepce infrastruktury, nerozdělení funkční skupiny dopravy (námitka č. 62) a neřešení vodní a větrné eroze půdy (námitka č. 63). Odpůrkyně uplatněné námitky zamítla a k téměř všem totožně uvedla: „Předmětem řešení je umístění ekofarmy v navržené lokalitě, nikoliv její jiné umístění, Vhodnost umístění navrženého funkčního využití v předmětné lokalitě posuzují dotčené orgány z hlediska požadavků jim svěřených speciálními zákony.“
33. Námitky zástupkyně veřejnosti z roku 2018 jsou v napadeném opatření obecné povahy uvedeny na str. 89 a 90 pod body 19 – 22. Soud nepřehlédl, že odpůrkyně uvedla nesprávné jméno zástupkyně veřejnosti, avšak podstatné je správná obsahová charakteristika námitek. Pochybení v psaní, za které lze považovat záměnu jména navrhovatelky a), jako veřejné zástupkyně, se jménem její dcery, není takovým pochybením, které by mělo vést k nepřihlížení k vypořádání námitek.

34. Námitkou ze dne 13. 8. 2018, evidovanou pod č. 99416/2018, kterou odpůrkyně vypořádala pod č. 19, upozorňovala veřejná zástupkyně na rozpor návrhu územního plánu s výsledky místního referenda a na nátlak činěný na zastupitele odpůrkyně. Odpůrkyně námitku zamítla s odůvodněním, že „*navržené funkční plochy v lokalitě Z41 jsou v souladu s výsledkem místního referenda*“ a dále uvedla, že „*nátlak na zastupitele není předmětem napadeného opatření obecné povahy*“. Námitkou evidovanou pod č. 99418/2018 a vypořádanou pod č. 20 zástupkyně veřejnosti rozporovala oznámení veřejného projednání návrhu. I tuto námitku odpůrkyně zamítla s odůvodněním, že „*šlo o opakované projednání návrhu, které bylo v souladu s § 53 odst. 3 stavebního zákona*“. Další námitkou evidovanou pod č. 99419/2018 a vypořádanou pod č. 21 zástupkyně veřejnosti namítala, že návrh územního plánu nebyl pro opakované veřejné projednání odsouhlasen zastupitelstvem a nemá tak oporu v zákoně. Odpůrkyně námitku zamítla s tím, že „*je postupováno v souladu se zákonem*“. V poslední námitce evidované pod č. 99420/2018 a vypořádané pod č. 22, zástupkyně veřejnosti upozorňovala na umístění plochy Z41 D. z větší části v ochranném pásmu lesa a na to, že není dodržován lesní zákon. Odpůrkyně v zamítavém vypořádání námitky uvedla, že „*funkční využití umožňuje využití pozemku různými způsoby a jedním z nich je rodinné bydlení. Umístění stavby pro bydlení v ochranném pásmu lesa je možné na výjimku, na kterou není právní nárok*“.
35. Námitky navrhovatelů b) a c), které odpůrkyně evidovala pod č. 99443/2018 a vypořádala pod č. 24, obsahovaly nesouhlas se změnou účelu části pozemku parc. č. X, na kterém dochází ke změně při hranici s pozemkem parc. č. X a kde je dle územního plánu navržena plocha smíšená obytná venkovská pro stavbu jednoho rodinného domu, dále navrhovatelé b) a c) odkazovali na závaznost výsledků místního referenda, které s otázkou umístění ekofarmy souviselo, a požadovali citování výsledků místního referenda v územním plánu. Dále navrhovatelé žádali o anulování veřejného projednávání návrhu územního plánu z důvodu chybně zpracovaného návrhu územního plánu. Odpůrkyně podané námitky zamítla s odůvodněním, že „*vhodnost umístění a funkční využití v předmětné lokalitě posuzují dotčené orgány*“, dále poukázala na to, že „*územní plán je v souladu s výsledky místního referenda*“.
36. Odpůrkyně ve vyjádření k návrhu nesouhlasila s tvrzeními navrhovatelů a vypořádání námitek považuje za řádně odůvodněné. Uvedla, že § 68 odst. 3 správního řádu se použije přiměřeně a pro srovnání odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, č. j. 7 As 20/2012 - 53. Dále uvedla, že námitky č. 44, 50, 54, 56 a 61 se týkají původního návrhu územního plánu, který nebyl schválen. Není tedy zřejmý její aktuální smysl s ohledem na to, že je návrhem navrhovatelů napadán upravený návrh územního plánu, který již s umístěním ekofarmy nepočítá, resp. její umístění neumožňuje.
37. K tomu soud uvádí, že z obsahu uplatněných námitek je patrné, že navrhovatelé nesouhlasili s umístěním rodinné ekofarmy v lokalitě Z41 D.. Z vyjádření odpůrkyně vyplývá, že byl návrh územního plánu, ke kterému navrhovatelé uplatnili dotčené námitky, změněn a napadané opatření obecné povahy již neumožňuje do lokality Z41 D. rodinnou farmu umístit. Tvrzení odpůrkyně shledal soud souladným s přezkoumávaným opatřením obecné povahy (územní plán s výstavbou rodinné ekofarmy již nepočítá) a proto konstatuje, že námitky související s rodinnou ekofarmou nejsou již přílehlivé ke znění schváleného územního plánu a není proto ani dán důvod, aby se jimi, resp. způsobem jejich vypořádání soud blíže zabýval.
38. K námitkám, v nichž navrhovatelé projevíli nesouhlas s výstavbou rodinného domu, soud

konstatuje, že na str. 8 textové části napadeného opatření obecné povahy je v podmínkách využití plochy Z41 D. uvedeno, že jde o plochy smíšené obytné – venkovské – SV a „v ploše bude umístěn max. 1 rodinný dům; v části plochy, která se nachází ve vzdálenosti menší, než 50 m od okraje lesa stavebník prokáže v navazujícím řízení, že zjistil splnění podmínek pro případné umístění stavby do ochranného pásma lesa; prokázání, že je vyřešeno zásobování pitnou vodou a nezávadná likvidace splaškových a odpadních vod podle platných předpisů; prokázání, že zřizováním nových studií nedojde k ovlivnění stávajících domovních studní v bezprostředním okolí; prokázání, že stavba RD je vhodně začleněná do volné krajiny.“ Na str. 16 textové části napadeného opatření obecné povahy je vymezeno přípustné využití ploch smíšených obytných – venkovských – SV, do kterého patří i „stavby pro chov hospodářských zvířat, které nevyžadují PHO; stavby doplňkových zařízení pro zemědělskou výrobu (např. stavby na skladování sena, slámy, zemědělských produktů, stavby včelínů apod.); avšak v téže textové části napadeného opatření obecné povahy je na str. 19 pro podmínky využití území v lokalitě Z41 D. uvedeno: „v části plochy, která se nachází ve vzdálenosti menší než 50 m od okraje lesa, stavebník prokáže v navazujícím řízení, že zajistil splnění podmínek pro případné umístění stavby do ochranného pásma lesa; stavebník v navazujícím řízení prokáže, že stavba je vhodně začleněná do volné krajiny.“ V podmínkách pro prostorové uspořádání pro lokalitu Z41 B. napadený územní plán na str. 17 stanovuje: „plocha je vymezena pro umístění jedné stavby pro rodinné bydlení (1 rodinný dům); maximální výšková hladina zástavby je 1 NP + podkroví; koeficient zastavění pozemku: 30%“. V odůvodnění napadeného územního plánu je na str. 37 v části zdůvodnění rozvoje jednotlivých sídel a osad pro lokalitu D. uvedeno: „původní zástavba zemědělských usedlostí a skupina chat pro rodinnou rekreaci; návrh „plochy smíšené obytné – venkovské – SV“ – pro stavbu 1 rodinného domu je vymezená zastavitelná plocha, k ní přiléhající území je navrženo jako zeleň – zahrady a sady; (...) Zdůvodnění zařazení do zastavitelných ploch: vymezená plocha smíšené – obytné – venkovské – SV přímo navazuje na zastavěné území a je určena pouze pro 1 RD obklopený zahradou, obdobně jak je tomu v navazujícím území.“

39. K tomu soud uvádí, že ačkoli vymezení plochy smíšené obytné – venkovské – SV obecně umožňuje umístění staveb pro chov hospodářských zvířat, z navazujících částí textové části a odůvodnění opatření obecné povahy, které se týkají lokality Z41 D., vyplývá, že může být v uvedeném území postavena toliko jedna stavba – rodinný dům. Ze znění napadeného opatření obecné povahy nelze dovodit, že by bylo možné do lokality Z41 D. umístit ekofarmu, nebo že by územní plán výslovně upravoval umístění rodinné ekofarmy v lokalitě Z41 D.. Oproti původnímu návrhu bylo upuštěno od charakteristiky typu rodinného domu, tj. v původním návrhu byl zahrnut záměr umístění rodinného domu s hospodářským zázemím, avšak v napadeném opatření obecné povahy je obsažen již jen záměr na umístění rodinného domu, který má být konstrukčně řešen do výše 1 nadzemního podlaží.
40. Důvod změny návrhu napadeného opatření obecné povahy (závažnost místního referenda ohledně neumisťování ekofarmy do návrhu územního plánu) je patrný i z podkladů pro jeho vydání. V zápise ze zasedání zastupitelstva odpůrkyně č. 8/2015 konaného dne 16. 11. 2015 byl pod bodem 11 projednán výsledek hlasování v místním referendu ze dne 13. 11. 2015. V rámci projednávání tohoto bodu bylo schváleno usnesení ve znění: „[z]astupitelstvo obce projednalo a vzalo na vědomí výsledek hlasování v místním referendu, konaném dne 13. 11. 2015. Zastupitelstvo obce schvaluje provedení závazného rozhodnutí přijatého v místním referendu a to vyřazení zastavitelné plochy k realizaci záměru ekofarmy v lokalitě D. (lokalita Z41) z návrhu nového územního plánu a pověřilo starostu obce Bc. L. B. jako určeného

zastupitele jednáním o této úpravě návrhu územního plánu a o návrhu rozhodnutí o dalším postupu pořizování územního plánu a to se zástupkyní pořizovatele, oprávněnou pro výkon územně plánovací činnosti, paní P. B. a zhotovitelem tohoto územního plánu.“ Pro toto usnesení č. 8/11/15 hlasovalo 7 zastupitelů, žádný zastupitel nehlasoval proti ani se nezdržel hlasování. V dokumentu nazvaném Pokyn pořizovatele k dopracování územního plánu ze dne 27. 6. 2017, č. j. MUBN/47148/2014/VÝST, je uvedeno: „[v]zhledem k tomu, že výsledek referenda lze považovat za změnu pohledu na řešené území a změnu urbanistické koncepce v lokalitě D., v souladu s § 5 odst. 6 stavebního zákona a v souladu s uplatňováním úkolů a cílů územního plánování, ve smyslu § 18 a 19 stavebního zákona, doporučujeme upravit v tomto smyslu návrh územního plánu P. U. Č. a takto upravený návrh územního plánu P. U. Č. veřejně projednat ve smyslu § 52 stavebního zákona.“ V dokumentu nazvaném Vyhodnocení návrhu územního plánu ze dne 21. 8. 2018, č. j. MUBN/102118/2018/VÝST, je uvedeno: „Zastupitelé obce P. U. Č. ve smyslu § 53 odst. 3 stavebního zákona návrh územního plánu nevydali (neschválili) a vrátili návrh územního plánu s pokynem pro dopracování pořizovateli. Úprava projednávaného územního plánu P. U. Č. se týká lokality Z41 D., kde původní navržená plocha pro ekofarmu je zmenšena a byla nahrazena plochou umožňující umístění jednoho rodinného domu.“

41. Navrhovatelům lze dát za pravdu v tom, že jimi uplatněné námitky nevypovídala odpůrkyně podrobně, ba dokonce ani dostatečně, když toliko v obecné rovině odkazovala na závazná stanoviska dotčených orgánů anebo obecně konstatovala, že je v procesu přijímání opatření obecné povahy postupováno v souladu se stavebním zákonem. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2013, č. j. 1 AOs 1/2013–138, v části IV.2.c uvedl „[o]důvodnění rozhodnutí o námitkách obsahující pouhý poukaz na stanoviska dotčených orgánů není dostatečné. Zde lze poukázat na konstantní a obsáhlou judikaturu zdejšího soudu. Jak plyne z rozsudku ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010–169, publ. pod č. 2266/2011 Sb. NSS, na odůvodnění rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). (...) Také v rozsudku ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010–89, je uvedeno, že vázanost závěry stanovisek dotčených orgánů neznamená, že odpůrce povinnosti řádně odůvodnit rozhodnutí o námitkách, které se týkají obsahu těchto stanovisek. Pouhý odkaz či citace jejich obsahu tedy nejsou dostatečné.“
42. A nelze přijmout argument odpůrkyně, že je odůvodnění rozhodnutí o námitkách dostatečné a v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu uvedenými v rozsudku ze dne 7. 5. 2015, č. j. 7 As 20/2015–53, neboť ani tento rozsudek nepřipouští míru obecnosti, kterou odpůrkyně při vypořádání námitek aplikovala. V odkazovaném rozhodnutí je sice citován nálezh Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, podle kterého „požadavky vznášené Nejvyšším správním soudem na detailnost a rozsah odůvodnění rozhodnutí o námitkách se Ústavnímu soudu jeví jako přemrštěné a obrožující funkčnost územního plánování. Lze je hodnotit jako nepřipustný zásah do práva na samosprávu.“ V odpůrkyní odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu však bylo hodnoceno vypořádání námitek, které obsahovalo odkaz na konkrétní požadavky obsažené v zadání územního plánu (konkrétně na kapitoly 4 a 11). Kdežto odpůrkyně zcela obecně konstatovala, že vypořádání obsahu konkrétních námitek je v dispozici dotčených orgánů.
43. Nicméně při zvažování intenzity vad napadeného opatření obecné povahy a možného důsledku v podobě jeho zrušení, resp. jeho části, je třeba se řídit zásadou zdrženlivosti, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006–74,

„[s]tanovit funkční využití území a jeho rozvoj při splnění všech cílů a zásad územního plánování je činností, do které správní soudy mohou pouze minimálně zasahovat. Soudu rozhodně nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití. (...) Co mu však přezkoumávat přísluší je, zda změnu územního plánu přijal pravomocí nadaný a kompetentní orgán a zda přitom postupoval zákonem předepsaným způsobem. (...) Hledat a nalézat rovnováhu mezi ochranou životního prostředí a jinými společenskými zájmy při funkčním využití a zachování území je, po vyslechnutí dotčené veřejnosti, úkolem orgánů činných na úseku územního plánování a územního řízení. Do takto získané rovnováhy, tedy rozumného řešení získaného zákonným postupem, nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu věcně zasahovat.“ (důraz na uplatnění zásady zdrženlivosti při přezkumu opatření obecné povahy, zejména v oblasti územního plánování srov. v dalších rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 6 Ao 6/2010–103 bod 114, ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 Ao 2/2011–127, a ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 AOs 3/2013–36 bod 16.)

44. Vzhledem k tomu, že je z napadeného opatření obecné povahy zřejmé, že neumožňuje v lokalitě Z41 D. výstavbu rodinné ekofarmy, nelze považovat pochybení odpůrkyně, které spočívá v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí o námitkách, které se týkaly právě výstavby ekofarmy, za natolik závažné, aby odůvodňovalo zrušení napadeného opatření obecné povahy. Navíc ke změně návrhu územního plánu nedošlo na základě námitek navrhovatelů, ale na základě závazného výsledku místního referenda. Pokud by soud přistoupil ke zrušení části napadeného opatření obecné povahy, která je tvořena rozhodnutím o námitkách navrhovatelů, nemohlo by mít jejich nové vypořádání vliv na věcnou úpravu opatření obecné povahy, neboť to bylo schváleno ve znění, podle kterého se nepočítá s umístěním rodinné ekofarmy v lokalitě Z41 D., ale ve kterém v této lokalitě počítá s umístěním rodinného domu.
45. Dále soud konstatuje, že nebylo prokázáno, že by se odpůrkyně nezabývala námitkami navrhovatelky a) z roku 2018, neboť ze správního spisu a z odůvodnění napadeného opatření obecné povahy je patrné, že tyto námitky byly vypořádány na str. 89 – 90, body 19 – 22. Odpůrkyně uvedla, že tyto námitky podal(a): „zástupce veřejnosti MDDr. D. S.“, avšak správně měla uvést, že je podala jako zástupkyně veřejnosti MUDr. J. S.. Jak soud již výše zhodnotil, jde pouze o chybu v psaní. Věcný obsah námitek se shoduje s námitkami uplatněnými navrhovatelkou a), a proto nelze konstatovat, že by se odpůrkyně těmito námitkami vůbec nezabývala nebo že je v napadeném opatření obecné povahy neuvedla.
46. Navrhovatelé v námitkách obecně brojili také proti vymezení plochy Z41 D., jako zastavitelné plochy. Ačkoli lze zopakovat výše vyslovené závěry o přílišné obecnosti vypořádání námitek, je situace ohledně této části návrhového bodu odlišná v tom, že v odůvodnění napadeného opatření obecné povahy je odůvodnění vymezení plochy Z41 D. jako zastavitelné obsaženo. Na str. 17 odůvodnění napadeného opatření obecné povahy je uvedeno: „navrhované řešení neovlivní významně charakter krajiny, zastavitelné plochy jsou určeny pro zástavbu rodinných domů; řešení krajiny respektuje a chrání přírodní hodnoty území a směřuje k posílení ekologických funkcí; pro rozvojové záměry v exponovaných plochách, tj. lokality Z01 Vepří a Z41 D., byly zpracované podkladové studie, hodnocení vlivů zástavby na krajinný ráz a doporučení k prostorovému uspořádání byla zapracována do návrhu územního plánu.“ Ze str. 30 odůvodnění napadeného opatření obecné povahy je patrné, že s nezemědělským využitím všech lokalit a záborem 7,14 ha půdy za účelem výstavby bydlení bylo uděleno souhlasné stanovisko dotčeného orgánu podle zákona č. 334/1992

Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu. Na str. 37 odůvodnění napadeného opatření obecné povahy v části nazvané zdůvodnění rozvoje jednotlivých sídel a osad je nejprve obecně odůvodněno vymezení zastavitelných ploch pro obec P. a na tuto část navazuje odůvodnění vymezení zastavitelných ploch pro oblast D., ve kterém se uvádí, že „*vymezená plocha smíšené – obytné – venkovské – SV přímo navazuje na zastavěné území a je určena pouze pro 1 RD obklopený zahradou, obdobně jak je tomu v navazujícím území.*“

47. Ačkoli tak soud nepovažuje vypořádání navrhovateli uplatněných námitek za dostatečné, v kontextu odůvodnění napadeného opatření obecné povahy je nutné při posuzování všech jeho částí uzavřít, že důvody pro vymezení zastavitelné plochy Z41 v oblasti D. jsou z napadeného opatření obecné povahy seznatelné. Námitky uplatněné navrhovateli nepřinášejí nové argumenty, které by v souvislosti s vymezením zastavitelnosti plochy Z41 D. nebyly v odůvodnění napadeného opatření obecné povahy zachyceny. Zrušení části opatření obecné povahy by nebylo účelné, neboť navrhovatelé nepředložili argumenty, které by bylo třeba vypořádat a které by již odůvodnění napadeného opatření obecné povahy neobsahovalo. Pokud by tak soud přistoupil ke zrušení napadené části opatření obecné povahy, jednal by přepjatě formalisticky, neboť z materiálního hlediska by se odůvodnění napadeného opatření obecné povahy o nové argumenty neobohatilo.

Rozpor s výsledky místního referenda

48. V dalším návrhovém bodě navrhovatelé namítají, že je napadené opatření obecné povahy v části Z41 D. v rozporu s výsledky místního referenda, v důsledku čehož by mělo být zrušeno. Navrhovatelé mají za to, že je v rozporu s výsledky místního referenda možné v dané lokalitě postavit rodinný dům s ekofarmou.
49. Odpůrkyně k tomuto návrhovému bodu uvedla, že napadené opatření obecné povahy respektuje výsledky místního referenda, neboť v dotčené lokalitě umožňuje umístit majiteli pozemku jeden rodinný dům. Nad rámec tohoto vyjádření odpůrkyně naznačila pochybnosti o tom, do jaké míry může místní referendum ovlivnit návrh řešení územního plánu.
50. Soud v tomto ohledu uvádí (a z části opakuje), že ze zápisu místní komise o výsledku hlasování v místním referendu je patrné, že dne 13. 11. 2015 proběhlo v obci P. U. Č. místní referendum, ve kterém občané obce hlasovali o otázce: „*Souhlasíte s tím, aby zastupitelstvo obce schválilo v návrhu nového územního plánu realizaci záměru rodinné ekofarmy v lokalitě D., která je dle odborníků i dotčených orgánů navržena s ohledem na všechna zákonná kritéria krajinného rázu?*“ Z celkového počtu 281 oprávněných osob zapsaných v seznamu oprávněných osob hlasovalo pro odpověď ANO 39 občanů a pro odpověď NE 98 občanů. Hlasování se zúčastnilo 49,11 % oprávněných osob, z nichž 71,01 % hlasovalo proti záměru umístění rodinné ekofarmy v lokalitě Z41 D.. Místní referendum tak je s odkazem na § 48 zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu, ve znění pozdějších předpisů, platné a závazné.
51. Pochybnosti odpůrkyně ohledně vlivu výsledku místního referenda na návrh řešení územního plánu je třeba odmítnout, neboť Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 8. 2012, č. j. Ars 1/2012–30, dospěl k závěru o přípustnosti a závaznosti výsledku místního referenda na podobu územního plánu. Konkrétně uvedl, že „[s]těžovatel dále namítá, že obě položené otázky se vymykají oblasti samostatné působnosti obce, a odkazuje na ustanovení § 6 a 7 zákona o místním referendu. K tomu soud uvádí, že z citovaných ustanovení plyne přípustnost konání místního referenda ve všech věcech spadajících do samostatné působnosti obce

s výjimkou taxativně uvedených případů. Samostatnou působnost obce blíže vymezuje ustanovení § 35 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) (...). Nemůže být ani sporu o tom, že záležitosti, územního plánování spadají do samostatné působnosti obce. V tomto směru dává jasné vodítko ustanovení § 6 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), podle něhož platí, že zastupitelstvo obce, a) rozhoduje v samostatné působnosti o pořízení územního plánu a regulačního plánu, b) schvaluje v samostatné působnosti zadání, případně pokyny pro zpracování návrhu územního plánu, c) vydává v samostatné působnosti územní plán.“ Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 12. 1. 2016, č. j. 2 As 212/2015–27, k účelu konání místních referend uvedl: „závažnost výsledku místního referenda pro zastupitelstvo či jiné orgány obce znamená, že jeho výsledek musí zajistit či prosazovat způsobem souladným s právními předpisy.“

52. V souvislosti se vztahem místního referenda a územního plánování je stále relevantní i závěr vyslovený zdejším soudem v rozsudku ze dne 22. 11. 2012, č. j. 50 A 20/2012–81, ve kterém uvedl, že „[m]ožnost občanů vyjádřit se prostřednictvím institutu místního referenda k dalšímu vývoji a rozvoji obce, v níž žijí (z hlediska stavebního, urbanistického či z hlediska životního prostředí apod.) je zákonem předvídaný způsob realizace jejich ústavního politického práva podílet se na správě věcí veřejných (resp. na výkonu územní samosprávy), a nelze v něm spatřovat omezování funkce samosprávy při vytváření či změně územního plánu. Naopak rozhoduje-li zastupitelstvo obce z vlastního podnětu o pořízení či změně územního plánu, musí při tom respektovat § 2 odst. 2 obecního zřízení v celém jeho rozsahu („Obec pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů; při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem.“) a respektovat cíle územního plánování. Změny v územním plánu, které jsou iniciovány z vlastního podnětu obce, by tak měly vždy směřovat k zajištění veřejného zájmu, o němž si lze učinit představu mimo jiné právě prostřednictvím institutu místního referenda.“
53. Osoba zúčastněná 1) ve vyjádření k návrhu ze dne 5. 12. 2019 uvedla, že snahou občanů obce bylo, aby se referendová otázka týkala zastavitelnosti plochy Z41 D. obecně, nikoli pouze umístění ekofarmy. Občanům však nebylo vyhověno a referendová otázka se tak týkala pouze souhlasu s umístěním ekofarmy v této lokalitě. Osoba zúčastněná na řízení 1) pak měla za to, že jde pouze o slovíčkaření a že většina občanů vnímala otázku ve výše nastíněném obecnějším kontextu.
54. K tomu soud uvádí, že z výsledku místního referenda lze mít za spolehlivě prokázané, že se občané obce vyslovili proti tomu, aby byl v územním plánu obce schválen záměr umístění ekofarmy v lokalitě Z41. Naopak ze znění referendové otázky nelze dovodit, že by se občané vyjadřovali k zastavitelnosti plochy Z41 obecně, neboť v místním referendu nebyla žádná taková otázka položena. Platné a závazné může být pouze takové rozhodnutí v místním referendu, o kterém bylo hlasováno a v němž byla účast oprávněných voličů alespoň 35 %, z nichž se nadpoloviční většina vyslovila pro konkrétní odpověď.
55. Soud již výše citoval konkrétní části napadeného opatření obecné povahy, které upravují lokalitu Z41 D., a na tyto pasáže proto znovu odkazuje a konstatuje, že napadené opatření obecné povahy neupravuje záměr umístění ekofarmy v lokalitě Z41 D.. Nelze tedy uzavřít, že by napadené opatření obecné povahy bylo v rozporu s výsledky místního referenda, neboť z jeho výsledků nelze dovodit, že by lokalita Z41 D. neměla být vymezena jako zastavitelná plocha. Napadené opatření obecné povahy vymezuje pro plochu Z41 D. umístění jednoho rodinného domu, nikoli rodinného domu s hospodářstvím, nebo explicitně rodinné ekofarmy. Návrhový bod tak není důvodný.

Rozpor s § 53 a § 55 stavebního zákona

56. V dalším návrhovém bodě navrhovatelé namítají, že při návržení plochy Z41 D. jako zastavitelné plochy došlo k porušení § 53 odst. 5 písm. d) a § 55 odst. 3 stavebního zákona. Uvedená ustanovení jsou podle navrhovatelů promítnutím principu ochrany nezastavěného území, vyjadřují jeden z cílů územního plánování, podle něž je ve veřejném zájmu chránit krajinu jako podstatnou složku prostředí života obyvatel a základ jejich totožnosti (§ 18 odst. 4 stavebního zákona). Dále navrhovatelé odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 AOs 1/2013–85, ve kterém Nejvyšší správní soud dovodil, že „přestože se ustanovení § 55 odst. 3 stavebního zákona nevztahuje na pořizování zcela nového územního plánu, je třeba s ohledem na § 18 odst. 4 a § 53 odst. 5 stavebního zákona řádně odůvodnit potřebu vymezení nových zastavitelných ploch, a to ve vazbě na vyhodnocení účelného využití zastavěného území tím spíše, byla-li proti vymezení nových zastavitelných ploch uplatněna námitka, nebo došlo-li k významné redukci zastavitelných ploch vymezených v předchozí územně plánovací dokumentaci a vymezení nových zastavitelných ploch v jiné části řešeného území.“ Podle navrhovatelů nebyl při pořizování napadeného územního plánu zvažován veřejný zájem na ochraně lesa a zóny nadregionálního biokoridoru K61MH a evropsky významné lokality D. S., jejichž je vymezená plocha Z41 D. součástí. A dále že bylo pominuto, že k nově zastavitelnému území nevede jiná přístupová cesta než po lesní účelové komunikaci, přičemž lesní zákon obecné užívání lesních cest zapovídá a je možné ji užívat pouze na základě výjimky.
57. K tomuto bodu odpůrkyně uvedla, že se k návrhu opatření obecné povahy opakovaně vyjadřovaly, resp. územní plán i v navrhovateli napadeném hledisku posuzovaly dotčené orgány a to z hlediska jim speciálními zákony svěřených pravomocí. Ve vztahu k ochraně nezastavěného území, veřejného zájmu na ochraně lesa a zóny biokoridoru, nebyl příslušným orgánem životního prostředí vznesen žádný požadavek nebo vysloveno záporné stanovisko. V souvislosti s přístupovou cestou ve formě lesní účelové komunikace příslušný odbor dopravy nevznesl žádný požadavek, připomínku a též nesdělil záporné stanovisko.
58. Nejprve soud uvádí, že ve smyslu navrhovateli uplatněného návrhového bodu je zřejmé, že odkazují na ustanovení § 55 odst. 3 stavebního zákona, které požadavek na odůvodnění zastavitelné plochy obsahovalo v tomto odstavci do 31. 12. 2012. Následně došlo k novelizaci tohoto ustanovení a ke změně požadavků na odůvodnění vymezení dalších zastavitelných ploch. Do 31. 12. 2012 stavební zákon stanovoval, že „[d]alší zastavitelné plochy lze změnou územního plánu vymezit pouze na základě prokázání nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy a potřeby vymezení nových zastavitelných ploch.“ Ke dni vydání napadeného opatření obecné povahy 27. 9. 2018 obsahoval stavební zákon ustanovení § 55 odst. 4 ve znění: „[d]alší zastavitelné plochy lze změnou územního plánu vymezit pouze na základě prokázání potřeby vymezení nových zastavitelných ploch.“
59. A zjevně navrhovatelé vycházeli i z ustanovení § 53 odst. 5 písm. d) ve znění do 31. 12. 2012, které stanovilo, že „[s]oučástí odůvodnění územního plánu zpracovaného pořizovatelem je d) vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch“ a nikoli z ustanovení § 53 odst. 5 písm. d) ve znění účinném ke dni vydání napadeného opatření obecné povahy, neboť § 53 odst. 5 písm. d) stavebního zákona ve znění k 27. 9. 2018 uváděl: „Součástí odůvodnění územního plánu je kromě náležitostí vyplývajících ze správního řádu zejména d) sdělení, jak bylo stanovisko podle § 50 odst. 5 zohledněno, s uvedením závažných důvodů, pokud některé požadavky nebo podmínky

zohledněny nebyly.“ Navrhovatelé tak patrně měli na mysli ustanovení § 55 odst. 5 písm. f) stavebního zákona ve znění k 27. 9. 2018, ve kterém je upraven požadavek na odůvodnění vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch.

60. Již výše soud citoval konkrétní části napadeného opatření obecné povahy, které se zabývají odůvodněním vymezení zastavitelných ploch v oblasti Z41 D.. Toto odůvodnění lze považovat za dostatečné, neboť se v něm uvádí, že nová zástavba musí zohlednit kvalitní krajinné prostředí, a dále, že vymezená plocha navazuje na zastavěné území a je určena pro jeden rodinný dům obklopený zahradou, obdobně jako je tomu v navazujícím území. Soud tak neshledal konkrétní rozpory v odůvodnění, nebo zjevné nedostatky, pro které by bylo možné považovat odůvodnění vymezení zastavitelných ploch v oblasti Z41 D. za nedostatečné.
61. Dále soud ještě uvádí, že v rozsudku, na který v souvislosti s požadavky na řádné odůvodnění vymezení zastavitelných ploch navrhovatelé odkazovali, se Nejvyšší správní soud zabýval mírou podrobnosti odůvodnění vymezení zastavitelných ploch v území, na němž se nachází vysoce chráněná zemědělská půda I. či II. třídy ochrany. V případě lokality Z41 D. má být dotčena půda III. třídy ochrany (srov. str. 14 odůvodnění napadeného opatření obecné povahy), pro kterou tedy obecně platí nižší nároky podrobnosti odůvodnění.
62. V souvislosti s námitkou navrhovatelů, že při pořizování napadeného opatření obecné povahy nebyl zvážen veřejný zájem na ochraně lesa a zóny nadregionálního biokoridoru K61MH a evropsky významné lokality D. S., jejichž je vymezená lokalita Z41 součástí, soud konstatuje, že navrhovatelé neuvedli žádné důsledky případného pochybení odpůrkyně. Navrhovatelé sice odpůrkyni vytýkají, že nezohlednila veřejný zájem, nicméně tento neurčitý právní pojem nikterak nevymezují a soudu tak nespecifikují, jaké hodnoty měly být dle jejich názoru při posuzování veřejného zájmu zohledněny. Navrhovatelka a) pak při jednání před soudem pouze uvedla, že jim jde o ochranu zvěře. Výkladu pojmu veřejný zájem se opakovaně věnoval i Nejvyšší správní soud, přičemž je zřejmé, že právě neurčitý právní pojem je nezbytné vykládat ve vztahu k oblasti nebo institutu, jehož se týká. V rozsudku ze dne 24. 3. 2005, č. j. 5 As 11/2003–66, publ. pod č. 630/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[v] moderním právním státě je odmítána možnost neomezené volné úvahy. Neurčitý právní pojem, zde představovaný ‚veřejným zájmem‘ nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na posouzení v každém jednotlivém případě. Zákonodárce vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu toho kterého neurčitého právního pojmu, či nikoli. Ovšem naplnění obsahu neurčitého právního pojmu pak s sebou přináší povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který norma předvídá. Při interpretaci neurčitých právních pojmů se uvážení zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její hodnocení.“*
63. K tomu soud uvádí, že na str. 7 odůvodnění napadeného opatření obecné povahy jsou vymezeny širší vztahy územního systému ekologické stability a dalších přírodních systémů a v této části je mj. uvedeno: *„[v] severní části zasahuje do řešeného území ochranná zóna nadregionálního biokoridoru K61MH (= vegetační typ: mezofilní hájový). Osa biokoridoru je vedena po pravém břehu Sázkavy, mimo území obce P. U. Č.. Účelem ochranné zóny je podpora koordinovaného efektu tzn., že všechny prvky regionálních a místních Ú, významné krajinné prvky a společenstva s vyšším stupněm ekologické stability („kostra ekologické stability“), nacházející se v této zóně, jsou chápány jako součást nadregionálního biokoridoru*

(NRPK). Podpora koridorového efektu v ochranných zónách se realizuje jako zvýšený zájem příslušného orgánu ochrany přírody a v tomto území, uplatňovaný v rámci platných právních předpisů.“ Na následující str. 8 v části b.4) limity využití území, jsou stanoveny limity využití území ochrany přírody a krajiny, které zahrnují oblasti „Natura 2000 – Evropsky významnou lokalitu D. S. CZ 0213068, ochrannou zónu nadregionálního Ú, významné krajinné prvky, vzdálenost 50 m od kraje lesa (ochranné pásmo lesa)“ a následně je konstatováno, že „[v]eškeré tyto limity využití území jsou v návrhu územního plánu respektovány.“

64. Vyhodnocení předpokládaných důsledků navrhovaného řešení územního plánu na pozemky určené k plnění funkce lesa jsou zpracovány a odůvodněny na str. 15 a 16 napadeného územního plánu. V této části je mj. uvedeno: „Celé správní území P. U. Č. je kulturní krajinou, se zbytky původních ekosystémů. Z hlediska lesního hospodářství je nutné zachovat ty druhy dřevin, které jsou původní pro tento ekosystém. Lesní porosty většinou nevykazují původní druhovou skladbu. Proto bude nutné v příštím období dosáhnout dřevinné a porostové skladby, která se nejvíce blíží rekonstruované přirozené skladbě.“ Dále je vymezeno, které lokality zasahují do ochranného pásma lesa (vč. lokality Z41) a pro tyto lokality je stanoveno, že „[v] případě dotčení pozemků určených k plnění funkce lesa a pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa je nutno postupovat podle § 14, odst. (2) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), a je vždy třeba souhlasu příslušného orgánu státní správy lesů, který může svůj souhlas vázat na splnění podmínek. Hospodaření na pozemcích a ošetřování vegetace v těchto lokalitách bude prováděno tak, aby nebyly narušeny krajinnářské a ekologické hodnoty sousedících lesních pozemků. Podmínky využití území vymezených zastavitelných ploch jsou stanoveny tak, aby nepřipouštěly umístění jakýchkoli provozů s negativními dopady na pozemky určené k plnění funkce lesa.“
65. Z citovaného odůvodnění napadeného opatření obecné povahy je patrné, že se pořizovatel územního plánu zabýval ochranou dotčených lokalit, případně vyhodnocoval možné zásahy do těchto lokalit a stanovoval podmínky možného zásahu. Uvedená hlediska tj. zejména ochrana těchto lokalit, je kategorie podřaditelná pod veřejný zájem, čímž lze dospět k závěru, že v napadeném opatření obecné povahy byl zohledněn veřejný zájem na ochraně lesa a vymezených lokalit. Návrhový bod tak není důvodný.
66. V poslední námitce tohoto návrhového bodu navrhovatelé jen obecně namítali, že bylo při územním plánování pominuto, že k nově zastavitelnému území nevede jiná přístupová cesta, než po lesní účelové komunikaci. Odpůrkyně k tomu poněkud nepřiléhavě uvedla, že příslušný odbor dopravy nevzněl žádný požadavek, připomínku ani nevydal záporné stanovisko.
67. Na str. 86 odůvodnění napadeného opatření obecné povahy je pod bodem 8 evidována připomínka Lesů České republiky, s. p., kterou pořizovatel územního plánu obdržel dne 13. 8. 2018 a ve které byla uplatněna obecná připomínka, že „[k] lokalitě Z41 na D. a P01 H. kromě výše uvedených obecných připomínek podotýkají, že k předmětným lokalitám není zřízen veřejný přístup. Vedou k nim lesní účelové komunikace, užívání těchto komunikací podléhá v souladu s lesním zákonem výjimce udělené vlastníkem lesa.“ Pořizovatel územního plánu připomínku vypořádal tak, že uvedl, že „[z]astavitelné plochy jsou odsouhlaseny ve smyslu § 50 odst. 7, návrh územního plánu posuzovaly dotčené správní úřady v průběhu pořizování návrhu územního plánu a vyslovily s ním souhlas. Je běžnou praxí v územním plánování, že se zastavitelné plochy navrhuje v blízkosti lesních pozemků, kde je však vymezeno ochranné pásmo lesa a o možnosti udělení výjimky k umístění stavby v ochranném pásmu lesa nelze dopředu

spekulovat.“

68. Odpůrkyně tak byla seznámena s tím, že k zastavitelné ploše Z41 D. vede pouze lesní cesta, nicméně je možné požádat o výjimku s užíváním této lesní cesty. Přístup k zastavitelné ploše Z41 tak není vyloučen, avšak podléhá nenárokovému souhlasu příslušného orgánu. Nelze tak konstatovat, že by odpůrkyně zcela pominula skutečnost, že k ploše Z41 D. vede pouze lesní cesta. Návrhový bod tak není důvodný.

Nepředložení variant řešení

69. V posledním návrhovém bodě navrhovatelé namítají, že napadené opatření obecné povahy nebylo řádně projednáno v řízení o územním plánu, a to z důvodu, že obsah pokynů uvedených v usnesení zastupitelstva č. 30/4/18 „[v] lokalitě D. Z 41 prověřit možnost navržení urbanizované funkční plochy v omezeném rozsahu“, nelze podle navrhovatelů považovat za schválení pokynu podle § 54 odst. 3 stavebního zákona pro zpracování nového návrhu územního plánu. Z uvedené formulace lze pouze dovodit, že mělo být podle § 47 odst. 5 stavebního zákona zpracováno variantní řešení. Nepředložením variant tak nedošlo ke schválení návrhu územního plánu a nemohlo ani řádně proběhnout jeho projednání.
70. Odpůrkyně k tomuto návrhovému bodu pouze uvedla, že kategoricky odmítá, že by nebyl návrh územního plánu řádně projednán v řízení o územním plánu a nesouhlasí s interpretací navrhovatelů, že usnesení zastupitelstva č. 30/4/18 bylo pouze pokynem ke zpracování variant řešení pro danou plochu. Odpůrkyně považuje usnesení zastupitelstva č. 30/4/18 za jednoznačné uložení pokynu architektovi, aby našel nejvhodnější řešení, přičemž z daného pokynu vyplývá, že má dojít k prověření možností nikoli zpracování variantního řešení.
71. Soud nejprve upozorňuje na to, že navrhovatelé necitovali usnesení zastupitelstva č. 30/4/2018 o projednání Územního plánu obce P. U. Č. zcela přesně, neboť v tomto usnesení je uvedeno: „Zastupitelstvo obce **NESOUHLASÍ** s předloženým návrhem Územního plánu obce P. U. Č. a **VRACÍ** návrh pořizovateli k novému projednání s pokynem k úpravě: V lokalitě D. Z41 prověřit možnost navržení urbanizované funkční plochy v omezeném rozsahu.“ Již z tohoto znění je patrné, že byl návrh územního plánu vrácen k úpravě nikoli k vypracování variant řešení. Že je tento výklad správný lze potvrdit i ze zápisu zasedání zastupitelstva č. 30/2018, ve kterém je v bodě 4. Územní plán obce P. U. Č. uvedeno: „Pořizovatel – MěÚ B, odbor výstavby a územního plánování předložil zastupitelstvu obce návrh na vydání územního plánu s jeho odůvodněním. Dle ustanovení zákona § 54 odst. 3 – V případě, že zastupitelstvo nesouhlasí s předloženým návrhem územního plánu nebo s výsledky jeho projednání, vrátí předložený návrh pořizovateli se svými pokyny k úpravě a novému projednání nebo jej zamítne. (...) V rámci tohoto bodu proběhla mezi přítomnými občany a zástupcem pořizovatele panem M. Š. diskuze k ÚP, kdy pan Š. především vysvětlil další postup v procesu pořizování ÚP obce P. U. Č.“ Na základě uvedeného tak nelze mít pochyb o tom, že byl návrh územního plánu vrácen k přepracování podle § 54 odst. 3 stavebního zákona a nebyl tak vydán pokyn ke zpracování variant řešení podle § 47 odst. 5 stavebního zákona. Návrhový bod tak není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

72. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Odpůrkyni, která byla ve

věci plně úspěšná, náleží podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. náhrada nákladů řízení, neboť nemá působnost stavebního úřadu ani úřadu územního plánování, a nedisponuje tak odborně zdatnými osobami, které by jí mohly v dané věci zastupovat.

73. Zástupce odpůrkyně doručil soudu dne 14. 5. 2020 vyúčtování nákladů řízení, v němž tyto vyčíslil na 32 760 Kč. Podle soudu však zástupci odpůrkyně náleží celkem částka 17 655,55 Kč za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč, tj. 12 400 Kč (příprava a převzetí zastoupení, další porada s klientem, sepis vyjádření a účast při jednání před soudem dle § 6 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. d, § 11 odst. 1 písm. a), c) d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), k čemuž je třeba dále přičíst čtyři režijní paušály po 300 Kč (1 200 Kč) jako náhradu hotových výdajů zástupce (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), náhradu za promeškaný čas ve výši 400 Kč (4x ½ hodiny po 100 Kč) v souvislosti s časem stráveným na cestě na trase Benešov – Praha a zpět. Dále soud zástupci odpůrce přiznal náhradu ve výši 591,36 Kč za cestovní výdaje odpovídající cestě automobilem z Benešova ke zdejšímu soudu a zpět, jejímž důvodem byla účast na soudním jednání. Vzdálenost mezi sídlem zástupce odpůrkyně a zdejším soudem činí 44 km. Zástupce odpůrce se k soudu dopravoval osobním automobilem značky MBS registrační značky X se spotřebou pohonných hmot v kombinovaném provozu (poslední údaj u bodu 17 technického průkazu) 7 litrů/100 kilometrů při ceně benzínu 36 Kč za litr a při sazbě základní náhrady za 1 kilometr jízdy ve výši 4,20 Kč podle § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhlášky č. 358/2019 Sb. K tomu soud připočítal náhradu za 21 % DPH dle § 57 odst. 2 s. ř. s. ve výši 3 064,19 Kč.
74. Soud nepovažuje danou věc ve srovnání s jinými jím rozhodovanými obdobnými věcmi za natolik obtíženou, aby se uplatnilo ustanovení § 12 odst. 1 advokátního tarifu, neboť nebyl přezkoumáván celý územní plán obce, nýbrž jen jeho část vztahující se pouze k jedné řešené ploše.
75. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. neuložil soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti, s jejichž plněním by jim vznikly náklady. Osobám zúčastněným na řízení tak nevznikly žádné náklady, jejichž náhradu by mohl soud přiznat.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. května 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu